ERA PE VREMURI un împărat căruia așa de mult îi plăcea să fie bine îmbrăcat și să aibă mereu haine noi, încât își dădea toţi banii numai pe îmbrăcăminte. Nu se îngrijea deloc de oștire, la teatru nu se ducea și nu-i plăcea să se plimbe prin pădure decât doar ca să-și arate hainele cele noi. Avea un rând de straie pentru fiecare ceas al zilei și așa cum se spune despre un rege că se sfătuiește cu miniștrii, despre el mereu se spune că „se îmbracă”, asta fiind îndeletnicirea lui de fiecare clipă.

Orașul era plin de viaţă. Veneau o mulţime de străini și odată au venit și doi pehlivani care se dădeau drept ţesători și spuneau că știu să facă o stofă frumoasă cum nu se mai află alta. Nu numai că culorile și desenele erau frumoase, dar ei ziceau că hainele făcute din această stofă aveau și o însușire minunată și anume, că toţi cei care nu erau potriviţi pentru slujba pe care o îndeplineau și toţi cei care erau proști de dădeau în gropi nu puteau să le vadă.

– Strașnice haine! s-a gândit împăratul. Dacă mi-aș face niște haine de astea, aș putea să aflu care din slujbașii împărăţiei nu-s buni pentru slujbele pe care le au și aș putea să știu care dintre supușii mei sunt proști și care deștepţi. Numaidecât trebuie să-mi fac asemenea haine.

Și a dat pehlivanilor o mulţime de parale ca să înceapă să lucreze.

Cei doi șoltici au înjghebat două războaie de ţesut, s-au așezat și s-au prefăcut că ţes, dar nu ţeseau nimic. Cereau mătasea cea mai subţire și fire din aurul cel mai bun, dar băgau mătasea și aurul în buzunar și lucrau la stativele goale până noaptea târziu.

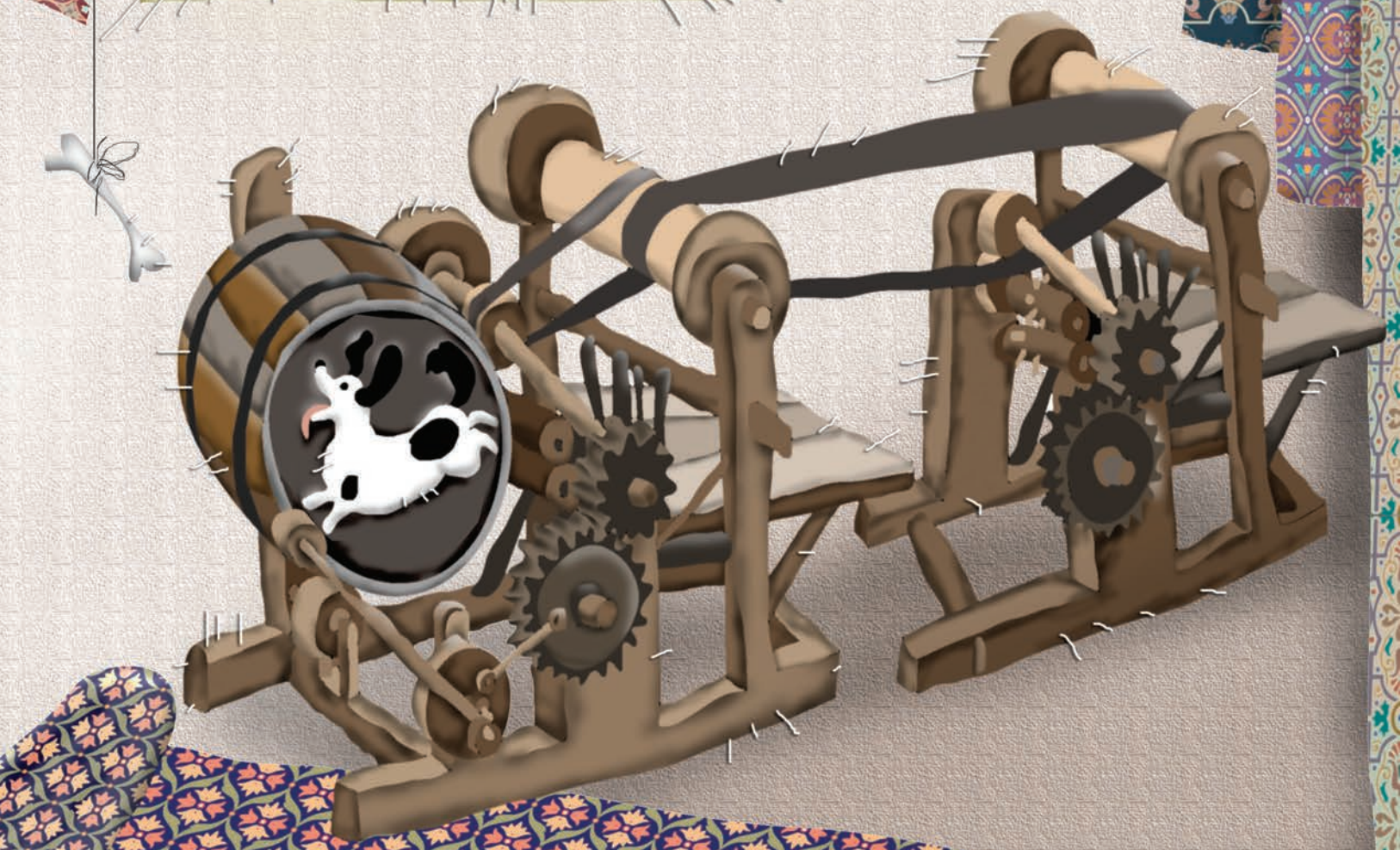

„Oare unde-or fi ajuns cu lucrul?”, s-a gândit împăratul după ce a trecut o bucată de vreme, dar era cam cu inima strânsă când se gândea că toţi cei care-s proști sau nu-s pricepuţi în slujbă nu pot vedea stofa. În ce-l privea pe el, n-avea nicio teamă, totuși voia mai întâi să trimită pe altul să vadă cum stau lucrurile. Toţi în oraș aflaseră ce putere ciudată are stofa și fiecare era curios să știe cât de nepotrivit în slujbă sau cât de prost e vecinul.

– Am să-l trimit pe sfetnicul meu cel bătrân; e om cinstit și de încredere, el poate mai bine decât oricine să judece stofa, fiindcă e înţelept și nimeni nu-și îndeplinește slujba mai bine decât el.

Sfetnicul cel bătrân s-a dus în odaia unde cei doi pehlivani lucrau la războaiele goale.

„Doamne ferește, ce-o mai fi asta? s-a gândit sfetnicul și a deschis ochii mari. Nu văd nimic!”

Dar n-a spus că nu vede.

Pehlivanii l-au rugat să vină mai aproape și l-au întrebat dacă-i place culoarea și desenul stofei. Și tot îi arătau stativele, care însă erau goale. Bietul sfetnic holba ochii, dar de văzut nu vedea nimic, fiindcă nici nu era nimic de văzut.

„Oi fi prost? se gândi el. N-aș fi crezut; oricum, asta nu trebuie s-o afle nimeni. N-oi fi bun pentru slujba pe care o fac? Nu, nu-i bine să spun că nu văd stofa.”

– Ei, ce spuneţi? a întrebat un ţesător.

– Foarte frumos! a răspuns sfetnicul și și-a pus ochelarii ca să vadă mai bine. Niște culori minunate! Am să spun împăratului că-mi place foarte mult.

– Ne pare bine, au zis ţesătorii și au început să spună ce culori sunt și ce fel de desen are stofa. Sfetnicul cel bătrân asculta cu luare-aminte ca să spună și el împăratului tot așa, și chiar i-a și spus.

Pehlivanii au cerut și mai mulţi bani, și mai multă mătase, și fir de aur și mai mult decât până acuma. Dar le băgau pe toate în buzunarele lor, în războaie nu era niciun capăt de aţă, dar ei lucrau ca și până acum la stativele goale.